

Sakupljanje podataka za jedne i druge oblike sigurno bi potvrdilo da su oblici *vrsta*, *vrste* češći. Potvrde u gradi dviju Matica pokazuju da hrvatski pisci upotrebljavaju oba lika i obje deklinacije, ali je broj potvrda za *vrsta*, *vrste* ipak veći. Srpski je pisci upotrebljavaju u pretežnoj većini, ali je zanimljivo da se i u njih nađe *vrst*, *vrsti*. Na temelju toga u Rječniku je dviju Matica izrazita prednost dana oblicima *vrsta*, -e, premda prikaz nije baš najbolji, pogotovu kad su obje potvrde za vrst pogrešne. Već sam napomenuo da prof. Jonke nije napisao »strapaci svake vrsti«, kako je u Rečniku Matice srpske, nego »strapaci svake vrste«.<sup>1</sup> Ni za primjer Mihaila Petrovića »Svaka od tih dveju vrsti larva... nađe [se] u slatkim vodama« nije sigurno da je potvrda za *vrst*. Tu je oblik *vrsti* zapravo neutralizacija dviju deklinacija (u istom rječniku piše da je od *vrsta* gen. mn. *vrstā* i *vŕstū!*), pa bi se sa sigurnošću moglo odrediti što taj oblik zapravo potvrđuje tek kad bi se ostalim oblicima pokazalo koju deklinaciju Petrović zapravo upotrebljava.

A kad je već o tome riječ, upozorit ću na krive podatke koje iznosi Stevanović kada govori o jeziku kritičara Matičnih rječnika. On piše: »Recenzenti gdekad pišu dvema obličkim varijantama i u oblasti promene imenica. Dvojica od njih (opet Babić i Katičić) imenicu *vrsta* menjaju po obrascu imenice *žena* (*vrsta*–*vrste*–*vrsti* itd.); za onu

drugu dvojicu ova se imenica menja po obrascu promene imenica tipa *stvar* (*vrst*–*vrsti*... kao *stvar*–*stvari*...).»<sup>2</sup> Ti podaci upućuju na zaključak o podjednakoj upotrebi, tj. kao da od četvorice hrvatskih pisaca dvojica lingvista upotrebljavaju *vrsta*, -e, a dvojica, jedan lingvist i jedan književnik, *vrst*, -i. Medutim stvarni je odnos drugačiji. Ladan u svom članku nema ni jednih oblika, a Brozović ima oboje: *te vrsti* (str. 26, red 5. i 20), *biljnih i životinjskih vrsta* (str. 28, bilj. 8). Odnos nije dakle 2 : 2, nego 2,5 : 0,5.

I još jedan razlog, morfološki, govori u prilog *vrsta*, -e. Naime s promjenom te imenice po tipu žena nema nikakvih problema, osim onih koji vrijede za čitavu a-deklinaciju (nastavci u gen. mn.). Svi oblici imenice *vrst* nisu jednakobeni ni česti. Kad bismo odabrali *vrst*, imali bismo neprestano prodiranje oblikâ imenice *vrsta* i po tome stalan problem i u praksi i u gramatičkom prikazu te pojave. Tu misao potkrepljuje i jedna potvrda u kojoj pisac u istoj rečenici ima obje deklinacije: »treba pustiti pero neka ide po hartiji: vrsti za vrstom dolaziće same« (Ljubomir Nenadović).

Ti podaci djelomično ispravljaju Rožićevu i Maretićevu tvrdnju o imenici *vrst* kao kajkavizmu, ali opet sliku ne mijenjaju tako da bismo zaključili kako dosadašnju hrvatsku normu treba mijenjati, pogotovu kad je izrečena u vrlo blagu obliku.

*Stjepan Babić*

## O S V R T I

### VOZNI RED, A NE RED VOŽNJE

U Maretićevoj Gramatici ima nekoliko pravila koja nas upućuju kad treba upotrijebiti posvojni genitiv, a kad posvojni pridjev:

»518. a) Posvojni se genitiv često može

ili upravo mora se zamijeniti posvojnim pridjevom, na pr. mnogo je običnije: vidio sam kuću *Petrovu* ili krunu *carsku* negoli: kuću *Petra*, krunu *careva*.«

»c) Od kojih se imenica može načiniti posvojni pridjev, od njih je pridjev običniji, negoli je genitiv...«<sup>1</sup>

<sup>1</sup> Kritika 5/69, str. 137, bilj. 29.

<sup>2</sup> Letopis MS, 1/69, str. 99.

Pravila su prilično jasna, ali sve što Maretić na tome mjestu iznosi može biti nejasno onome tko se ne želi upuštati u smisao svih pojedinosti, nego traži jednostavno pravilo. Njemu je bolje da se posluži Brabec-Hraste-Živkovićevom Gramatikom. U njoj je pravilo o tome rečeno ovako:

»Umjesto prisvojnih pridjeva ne valja bez potrebe uzimati genitiv imenice kad uz nju nema dodatka.

Ne valja:

omladina Zagreba	zagrebačka omladina
šume Bosne	bosanske šume
rađali mitraljeza	mitraljeski rađali
utjecaj Byrona	Byronov utjecaj
vratu kuhinje	kuhinjska vratu <sup>2</sup>

već treba:

značenje, kao *kutić smijeha, dan radosti, dan rada*. Stoga proširenje posvojnog genitiva nije bilo unošenje nove kategorije u naš jezik, nego samo čestotno povećanje jednog načina izražavanja na račun drugoga. Zbog toga mnogi nisu to proširenje ni osjetili kao narušavanje dotadašnjih odnosa u našem jeziku, nego su ga primili kao sasvim normalnu pojavu. Zato se kao normalno upotrebljava:

<i>korita rijeka</i>
<i>klub omladine</i>
<i>dozvola uvoza</i>
<i>konduktéri tramvaja</i>
<i>festival djeteta (u Šibeniku)</i>
<i>skupština općine</i>
<i>Akademija nauka Makedonije</i>

mjesto:

<i>riječna korita</i>
<i>omladinski klub</i>
<i>uvozna dozvola</i>
<i>tramvajski konduktéri</i>
<i>dječji festival</i>
<i>općinska skupština</i>
<i>Makedonska akademija nauka (znanosti).</i>

Kako ti izrazi s genitivom posvojnim nisu normalni izrazi našega jezika, valja ne prestano upozoravati na zastranjenja takve vrste.

Jedno je od njih i promjena izraza *vozni red* u *red vožnje*. U osnovi je to ista promjena, ali je djelovao poseban uzrok: jezična prevlast administrativnog središta. Jugoslavenske željeznice služile su uglavnom jednim jezičnim tipom kao svojim jezikom pa se zbog toga širio i *red vožnje* na račun *voznoga reda* (odатle i zagrebačkom ŽTP odsjek za izradu reda vožnje). No unatoč tome vozni je red u općoj upotrebi dugo odolijevao, čak i na samim knjigama voznog reda. Dok su se tiskale u Zagrebu, tako su

<sup>1</sup> Gram. i stil., Zgb, 1931, str. 485.

<sup>2</sup> Gram. hs. jezika, Zgb, 1963, str. 223.

še i zvale. Kad je monopol na tiskanje uzeo samo Direkcija Jugoslovenskih železnica<sup>1</sup> u Beogradu, nestali su *vozni redovi* pa su i knjižice koje su figurirale kao izdanja zagrebačkih poduzeća imale samo *red vožnje*. Tako je silom administrativne prevlasti poremećeno uobičajeno izražavanje u hrvatskom jeziku. Sad je, čini se, taj monopol nešto popustio, ali je poremećaj ostao. Imam pred sobom izdanje zagrebačkog Generalturista. Na naslovnoj strani pravilno piše VOZNI RED, ali na prvoj i drugoj TURISTICKI RED VOŽNJE, na trećoj je UPUTSTVO ZA ČITANJE REDA VOŽNJE, mjesto *Uputa* (ili *Upute*) za čitanje vozognog reda.

A u tekstu ovako:

»Kao temelj za upotrebu vožnje (sic!) služi Imenik stanica. Pregledna geografska karta i sadržaj.

Brojevi na geografskoj karti i u Imeniku stanica označuju polje, na kojem se nalazi red vožnje. Brojevi polja nalaze se kod naziva svake pruge.

Svi vlakovi, brodovi, autobusi i avioni iz Reda vožnje saobraćaju svakodnevno...

... Isto tako na početku i na kraju reda vožnje kod nekih vlakova stavljeni su upadljivi znakovi...«.

Po ijkavskim oblicima i riječi vlak vidi se da je taj dio pisan i tiskan u Zagrebu (ili za Zagreb), ali se ipak upotrebljava red vožnje.

Slično je i na str. 207. gdje piše AUTOBUSNI RED VOŽNJE. Po pridjevu autobusni i po ostalim oznakama vidi se da je i taj dio posebno prireden i posebno tiskan, ali je *red vožnje* opet ostao.

Taj se poremećaj zapaža i u novinama. Evo nekoliko primjera: »...uoči stupanja na snagu novog vozognog reda, ... prema novom voznom redu „Jadrolinija“...« (Vjesnik, 30; 3. 63. 6). »Novi red vožnje na željeznicu od 22. o. m. - U novom voznom redu predviđen 171 specijalni vlak..., novi

<sup>1</sup> Još do danas nisam video lokomotive, ni zagrebačkog ŽTP, na kojoj bi pisalo Jugoslavenske željeznice!

*red vožnje, ovog reda vožnje« (Vj. 7. 5. 66. 5). »Na Autobusnom kolodvoru sada je najaktueltniji novi vozni red...« (Vj. 14. 5. 66. 5). »vozni red« (pet puta u Obavijesti ZTP Zagreb, zgb. Borba, 19. 5. 66. 9). »Kadrovske „vozni red“ karlovačke tvornice« (Vj. 10. 9. 69. 6.)*

Kako supostojanje obaju znači nestajanje jednoga, potrebno je da zagrebački ZTP, Generalturist, Vjesnik i drugi upotrebljavaju izraz koji ne samo što je u nas tradicionalan, nego je i jezično pravilniji.

Stjepan Babić

#### NOVA LEKSIKOGRAFSKA STUDIJA

(Alija Nametak: »Rukopisni tursko-hrvatskosrpski rječnici«)

Naučna literatura o našoj leksikografiji obogaćena je 1968. g. još jednim značajnim i korisnim djelom, koje će svojim sadržajem i zanimljivim podacima dobro poslužiti svima našim leksikolozima, historičarima jezika, dijalektolozima i turkolozima, a za mnoge će biti i ugodna naučna novost. To je rad Alije Nametka: »Rukopisni tursko-hrvatskosrpski rječnici«, izdanje Jug. akademije znanosti i umjetnosti – Odjel za filologiju, Zagreb 1968. g. (Poseban otisak iz knjige »Grada za povijest književnosti hrvatske – knjiga 29.«).

Po naslovu Nametkova djela moglo bi se zaključiti da ćemo se upoznati s nekoliko potpunih ili nedovršenih dvojezičnih rukopisnih rječnika, ali to nije tako, niti je moglo biti tako, jer zapravo potpunih tursko-hrvatskosrpskih rukopisnih rječnika (izuzev jednog i najvažnijeg) i nema. Ono što je od toga najznačajnije i najoriginalnije jest Hevaji-Uskufijin rječnik »Makbuli-arif« (»Potur Šahidija«), a ostalo su samo uvezani ili neuvezani listovi »bez početka i kraja«, (O1), ili »deset lista«... kojima »iz sredine nedostaju tri lista, a također nisu potpuni ni početak ni kraj« (O2), ili »tri lista imena bilja« (Bo). U to bi spadala i